

'Casual'
(2002);
rechts:
'Eyewear'
(1994).

De viervoetige muze

Veertig jaar fotografeerde hij honden: William Wegman kon er geen genoeg van krijgen. De kunstenaar raakte gefascineerd door zijn huisdieren en werd onbedoeld een wereldberoemde hondenfotograaf.

Door Suzanne Nortier

'Dog Walker'
(1990);
rechts:
'Upside Downward'
(1997).

'Farm Boy'
(1996);
rechts:
'Upside Downward'
(1997).

'Cut to Reveal'
(1997).

Wat bleek: Man Ray genoot van de aandacht en was een perfect model.

Toen kreeg de kunstenaar de smaak te pakken: Man Ray in diverse poses op designmeubels, met kubussen, tegen gekleurde vlakken. Maar in 1978 had Wegman er genoeg van. Hij liet Man Ray een jaar lang links liggen. De viervoeter pikte dat niet zomaar en liep mokkend rond, misprijzend toekijkend hoe zijn baasje zich met andere objecten bezigield. 'Hij slaakte dan een diepe zucht', herinnert Wegman zich in de eerdergenoemde video. Hij pikte de draad met Man Ray weer op, maar in 1982 overleed het dier.

Wie de overzichtstentoonstelling 'Being Human' ziet, in Fotomuseum Den Haag, snapt wat hij bedoelt. Een hond vlekde als dokwerker kijkt brutaal in de lens, een als rechter vermomde weimaraner heeft een evenwichtige, serieuze blik.

Vele nakomelingen

In 1986 nam Wegman een nieuwe weimaraner, het wijfje Fay Ray. 'Wat goed dat je weer een hond hebt, het is geweldig wat je daarmee deed', vond collega Keith Haring. De uitspraak stoorde Wegman, maar toch kon hij het niet laten Fay Ray voor zijn nieuwe polaroidcamera te zetten, een apparaat zo groot als een ijskast. Fay Ray ontpotte zich tot diva en poseerde enthousiast voor de enorme machine.

Wegman raakte opnieuw zodanig geïnspireerd dat hij niet anders kon dan hiermee doorgaan. Fay Ray liet zich graag aankleden: pakjes, pruiken, rekvisieten, niets was te gek. Omdat assistenten tijdens de mise-en-scène hun armen door mouwen staken, werd Fay Ray voor Wegman een mythologische figuur: half hond, half mens.

Fay Ray liet zich graag aankleden: pakjes, pruiken, rekvisieten, niets was te gek

De hondenportretten werden een hit. Toch was de kunstenaar soms bang dat het een gimmick werd. 'Ik wilde geen kitsch maken. Het mag grappig zijn, maar het moet vooral mooi zijn en het liefst ook mysterieus', vertelde hij drie jaar terug in gesprek met de Amerikaanse publieke omroep PBS.

Ook wat betreft antropomorfisme (dieren beschouwen als mensen) had Wegman twijfel. 'Ik dacht vroeger dat het goedkoop zou zijn, maar nu niet meer. Ik vind het geweldig. Niet om wat ik met de honden deed, maar om wat ik in ze zag en om wat zij vervolgens presteerden.'

Wie de overzichtstentoonstelling 'Being Human' ziet, in Fotomuseum Den Haag, snapt wat hij bedoelt. Een hond vlekde als dokwerker kijkt brutaal in de lens, een als rechter vermomde weimaraner heeft een evenwichtige, serieuze blik.

Dat Wegman geboeid bleef door zijn viervoeters is begrijpelijk. Fay Ray kreeg vele nakomelingen, die met hun individuele karakters een onophoudelijke bron van inspiratie vormden. Bovendien zijn de weimaraners Wegmans levensgezellen. Of, zoals hij het zelf ooit verwoordde: 'De samenwerking met mijn honden versterkte onze onderlinge liefde.' Dat dit alles leidde tot een wereldberoemd oeuvre, mag dan eigenlijk geen verrassing zijn. □

& TENTOONSTELLING

De expositie *William Wegman - Being Human* is tot en met 3 januari 2021 te zien in het Fotomuseum Den Haag. Let op: vanwege de coronamaatregelen is het verplicht vooraf toegangskaartjes te bestellen.